

Andreea Litescu

Luna vrea să zboare

*ilustrații de
Adriana Roxulet*

Aventura noastră a început acum mulți ani, când fetița din poveste era încă în burtica mamei ei, undeva sus, într-un avion care avea să-i devină cel mai bun prieten. Se spune că unele povești de dragoste se nasc chiar înainte ca noi să venim pe Pământ, iar fetița deja se îndrăgostise de zbor, fără să știe ce va urma.

Lunile au trecut și într-o zi friguroasă de octombrie a venit pe lume un bebeluș năzdrăvan, care avea să umple casa cu multă dragoste, dar și cu multe vise nespuse și netrăite. În anii ce-au urmat, bebelușul care primise numele Luna și explora toată casa s-a transformat într-o fetiță curioasă, care voia cu orice preț să descopere lumea. Păpușile nu erau preferatele sale, alegea altfel de jucării. Adora machetele de avioane pe care le descoperise pe rafturile bibliotecii, iar păpușile nu puteau fi decât pasagere ale zborurilor ei imaginare. Familia o lăsa pe Luna să aleagă jucăriile care o făceau fericită. Pentru că dragostea nu poate fi îngrădită!

Ziua, fetița cu ochii azurii ca cerul privea pe geam stolurile de păsări grăbite, iar noaptea, stelele sclipitoare. Dacă avea noroc să zărească o stea căzătoare, își puna repede o dorință, mereu aceeași: să poată zbura într-o bună zi! Spera că odată și-odată va putea să atingă stelele sau își închipuia că aleargă pe razele soarelui.

„Cum reușesc păsările să zboare atât de ușor, iar eu încerc de atâta timp și tot nu am aripi?“ se întrebă Luna oftând.

Dădu roată cu privirea prin cameră, văzu un avion mic creat de tatăl ei și îi veni o idee. „Oare, dacă reușesc să-l fac să zboare, o să ajung mai aproape de cer?“

Într-o zi, o pasăre minunată se opri pe pervazul ei, iar fetița cu ochii azurii ca cerul o întrebă timid:

— Cum de reușești tu să zbori atât de frumos, iar mie mi-e așa de greu?

Păsărea se plimbă de colo-colo și îi spuse:

— Eu sunt Inia. M-am născut cu aripi, dar nu știam să zbor până când mămica mea nu m-a învățat cum să mă desprind de la sol! Când eram mică, preferam să stau cuibărită lângă ea și de multe ori, când pleca, îi așteptam îngrijorată întoarcerea. Într-o zi ne-a spus: *Gata, puiții mei, începem primele lecții de zbor!* De fiecare dată când îmi luam avânt, ea și frățiorii mei mă încurajau... și așa mi-au crescut aripi.

